

မြပုလဲသွယ်

လုံးချင်းဝတ္ထုသစ်

အမုန်းတွေကိုမလိုချင်ဘူး

ဝန်၊ ဒီ၊ ဝိ၊ န၊ ဝ၊ ခ၊ ဩ၊ ည

အခန်း (၁)

မိုးသက်ရနံ့ကဲသော လေနှင့်အတူ ကောင်းကင်တစ်ခုလုံး ပြိုတော့မလို အံ့
မှိုင်းညိုမှောင်လာသည်။ ခင်လေးသည် လမ်း၏ ဝဲယာနှစ်ဖက်ကို ဟိုဒီ
မျှော်ကြည့်ရင်း မျက်နှာလှလှလေး သိသာစွာ ပျက်လျက် စိတ်အညစ်ကြီး
ညစ်လျက်ရှိသည်။

ဒုက္ခပါပဲ ...။

စိတ်ညစ်ညစ်နှင့် အသံလေးထွက်ပြီး ညည်းညူလိုက်သည်။ ဒီပုံအတိုင်း
ဆို မကြာခင် မိုးက သည်းထန်စွာ ရွာချပေတော့မည်။ အခုအချိန်ထိ ခင်
လေးကို ကူညီမည့်သူက ပေါ်မလာသေး။

ကားလေးကို တစ်ချက် ပြန်ခဲ့ကြည့်မိသည်။ ကားလေးကတော့ ဣန္ဒြေမ
ပျက် ပကတိ တည်တည်ငြိမ်ငြိမ်။ ကားစက်နှိုးပြီး မောင်းလို့ မရသူမှာ သူမ
ဟုတ်သလိုလို။

မဖြစ်တော့ပါ။ ဒီပုံအတိုင်းဆို ခင်လေးတစ်ယောက်တည်း ပျက်နေသည့်
ကားလေးနှင့်အတူ မိုးရေထဲမှာ ကူညီသူ ဝေးပေတော့မည်။

ဟင်း ...။

သက်ပြင်းမောလေးကျိတ်ချပြီး ကားလေးကို တစ်ဖန် စက်နှိုးလိုနှိုးငြား
စမ်းသပ်ကြည့်ပြန်သည်။ မရ။ ခင်လေး နာရီလေးကို တစ်ချက် ငုံ့ကြည့်
လိုက်သည်။

မကြာခင် မိုးချုပ်ပေတော့မည်။ အိမ်မှာ ဒေါ်ဒေါ်သိန်း တစ်ယောက်လည်း

အခုချိန်ဆို ခင်လေးအတွက် စိတ်ပူနေရှာရောမည်။ ခင်လေး ကားပေါ်က ဆင်းပြီး ကားစက်ဖုံးကို ဖွင့်မိပြန်သည်။

နားလည်၍တော့ဖြင့် မဟုတ်ပါ။ ကားစက်ပစ္စည်းတွေကို ဟိုဟိုဒီဒီ ထိ ကိုင်ကြည့်ရင်း ကားစက် ပြန်ကောင်းလာနိုး ရသေ့စိတ်ဖြေ လျှောက်လုပ် နေမိခြင်းမျှသာ ဖြစ်ပါသည်။

ခင်လေး ဆိုတာကလည်း တခြား တခြားသော မိန်းကလေးတွေလို ကား ကို မောင်းရုံသာ မောင်းတတ်ပြီး ကားစက်အကြောင်းကို ဘာတစ်ခုမှ သိ နားလည်သူ မဟုတ်သဖြင့် အချိန်ကြာလေ ငိုချင်လေ ဖြစ်နေသည်။

ဖြစ်ချင်တော့ ဒီနေ့မှ ဒရိုင်ဘာဦးမြိုင်က မလာ၊ ကြိုတင်ခွင့်တိုင်ကြားခြင်း လည်း မရှိ။ ခါတိုင်းလည်း ဒီလိုနေ့မျိုး ရှိတတ်သဖြင့် ခင်လေးလည်း ကိုယ် သွားစရာရှိတာကို ကိုယ်တိုင် ကားမောင်းထွက်ခဲ့သည်။

အခုတော့ ကားက ဘာဖြစ်မှန်းပင်မသိ။ အခုလို ထိုးရပ်ကာ ဒုက္ခလှလှ ပေးနေပါတော့သည်။

"ဟော"

မိုးတဖြောက်ဖြောက် ကျလာသဖြင့် ညှို့မှိုင်းသော မိုးကောင်းကင်ကို ခင် လေး မျက်ဝန်းပြာကြီးတွေနှင့် အလန့်တကြား မော့ကြည့်လိုက်သည်။

ထင်သည့်အတိုင်း မိုးရွာလာပြီ။ ခင်လေး ဘာမှ မလုပ်တတ်ပါ။ ကား စက်ဖုံးကို ပြန်ပိတ်ပြီး ကားထဲဝင်ရန် ပြင်လိုက်စဉ် အဝေးမှ ကားလေးတစ် စီး မောင်းလာတာကို မြင်လိုက်ရသဖြင့် ခင်လေး ဝမ်းသာအားတက်သွားရ ပါသည်။

ခင်လေး ကားလေးကို တားလိုက်ပါသည်။ ကားလေးက ခင်လေးအနား မှာ ညင်သာစွာ ထိုးရပ်သွားသည့်အတွက် ကားပေါ်ပါလာသူကို အပြေးလေး

အကူအညီ တောင်းလိုက်မိသည်။

"တစ်ဆိတ်ရှင် ခင်လေး ကားဘာဖြစ်မှန်းမသိလို့ ကြည့်တတ်ရင်"

"ဟင် ... ရှင် ... ရှင်"

"ဟုတ်တယ်၊ မောင်ပါ ခင်လေး"

"အို"

ခင်လေး မျက်နှာလှလှလေးမှာ ပြင်းထန်သော ခံစားချက် အမျိုးမျိုး ကြောင့် ရုတ်ခြည်း တင်းမာအေးစက်သွားကာ မိမိရှေ့မှလူကို လှပရွန်းလက် သော မျက်ဝန်းရွဲကြီးများဖြင့် စိမ်းလဲ့နာကြည်းစွာ စူးစိုက်ကြည့်လိုက် မိသည်။

ချောမောခန့်ညားသော ရုပ်သွင်။ တည်ကြည်လေးနက်သော ဟန် အမူအရာ အားလုံး ဟိုတုန်းကအတိုင်း ဘာတစ်ခုမှ မပြောင်းလွဲသော်လည်း ထိုမျက်နှာချောချောကို မြင်တွေ့လိုက်ရခြင်းက ခင်လေးဘဝမှာ နှစ်ပေါင်း များစွာ မေ့ပျောက်ထားသည့် အမုန်းနှင့် ခါးသီးခြင်းကို မနေ့တစ်နေ့ကလို ပြန်လည် သက်ဝင် ခံစားစေခဲ့ပါသည်။

သူ့ကို ခင်လေး မုန်းလိုက်တာ။

သိပ်မုန်းတဲ့ လူတစ်ယောက်နဲ့မှ ဘာဖြစ်လို့ အခုလို ကြိဖန်ပြီး ပြန်လည် ဆုံတွေ့ရတာလဲ။ နာကြည်းသောရင်ဖြင့် ခင်လေး နေရာမှ ချာခနဲ လှည့် ထွက်လိုက်သည်။

"ခင်လေး"

သူ့ထံမှ တမ်းတလိုက်လှဲစွာ ခေါ်လိုက်သည့်အသံကို ခင်လေး နားထဲမှာ သံရည်ပူ လောင်းချလိုက်သကဲ့သို့ ပူလောင် ခါးသက်သွားပါသည်။

"ခင်လေး ကားဘာဖြစ်သွားတာလဲဆိုတာ မောင် ကြည့်ပေးပါရစေ"

သူ ကားပေါ်ကဆင်းလာပြီး ခင်လေးအနားကို လာရပ်လိုက်တာကို သိသော်လည်း ခင်လေး သူ့ကို လှည့်မကြည့်ပါ။

"ခင်လေးရယ်"

သံစစ် ရင်မှာ ခင်လေး၏ အမည်လေးကို မြတ်နိုးတမ်းတစွာ ခေါ်လိုက်ပါသည်။ သို့ပါသော်လည်း သူမကတော့ သံစစ်ကို ယောင်၍မျှပင် လှည့်မကြည့်တော့ဘဲ ကျောခိုင်းအနေအထားဖြင့် တင်းမာခက်ထန်စွာ ရှိနေပါသည်။

မိုးက ပို၍ ခပ်သည်းသည်း ကျလာပြီဖြစ်သဖြင့် သူ သက်ပြင်းရှိုက်လိုက်သည်။ အခုအချိန်မှာ သူ ခင်လေးကို စကားများစွာ ပြောချင်ပါသော်လည်း သည်းထန်လာသည့် မိုးနှင့်လေကြောင့် သူ့ရင်ထဲက စိတ်ဆန္ဒကို မျှိသိပ်ချုပ်တည်းလိုက်ပါသည်။

"ခင်လေး ကားပေါ်မှာထိုင်နေလေ မောင် ကားကို ကြည့်လိုက်ပါမယ်"

ပြောပြောဆိုဆို သူ ကားစက်ဖုံးကို ဖွင့်ရန် ပြင်လိုက်သည်နှင့် -

"မထိနဲ့"

"ဟင် ..."

"ရှင့်လမ်း ရှင်သွားပါ၊ ရှင့်ဆီက ဘာအကူအညီမှ မလိုဘူး"

"ခင်လေးက မလိုလဲ မောင်က ကူညီပေးချင်လို့ပါ"

"မလိုဘူးလို့ ပြောနေပြီပဲ ရှင်သွားပါ"

သံစစ် ခင်လေး၏ လှပလွန်းသော မျက်နှာလေးကို မြတ်နိုးတမ်းတစွာ စူးစိုက်ကြည့်လိုက်ပြီး ကားစက်ဖုံးကို ဖွင့်လိုက်သည်။

"ရှင် ပြောနေတာ မရဘူးလား"

သူက ခင်လေး၏ စကားသံလေးကို မကြားသလို ကားစက်ကိုသာ

စစ်ဆေးနေသဖြင့် ခင်လေး ရင်ထဲမှာ ဒေါသဖြင့် ပေါက်ကွဲချင်လာရ ပါသည်။

မိုးက သည်းသည်းထန်ထန် ရွာလာသည်။

"ခင်လေး ကားထဲဝင်တော့လေ"

"မဝင်ဘူးရှင် မဝင်ဘူး၊ ရှင့်လမ်းကို ရှင်သွားလို့ ပြောနေတယ် မဟုတ် လား"

"ခင်လေးကို ပစ်ပြီး မောင်က ဘယ်ကိုသွားရမှာလဲ"

"ဪ ... ဪ"

သံစစ် စကားကို နားထောင်ပြီး ခင်လေး ခပ်လှောင်လှောင်လေး မရယ် ချင်ရယ်ချင် ရယ်ချလိုက်သည်။

သိသာစွာ ပျက်ယွင်းအိုဇာသွားသည့် သံစစ် မျက်နှာချောချောကို ကြည့်ပြီး ခင်လေး ရင်ထဲမှာ နည်းနည်းမှ နောင်တမရမိပါ။ ဖြစ်နိုင်လျှင် သူ့ကို ထို့ထက်မကသော ရိုင်းပျက်စက်သည့် စကားလုံးများဖြင့် နာနာကြည်း ကြည်း ပစ်ပေါက်ချင်ပါသည်။

"ကျေးဇူးပြုပြီး ကျွန်မအနားက အမြန်ဆုံး ထွက်သွားပေးပါ ဦးသံစစ်၊ ရှင့် ရုပ်ကိုလဲ မကြည့်ချင်ဘူး၊ ရှင့်အသံကိုလဲ မကြားချင်ဘူး"

"မောင်ကတော့ ခင်လေး အသံကိုလဲ ကြားချင်တယ်၊ ခင်လေး မျက်နှာ လေးကိုလဲ မြင်ချင်တွေ့ချင်တယ်၊ ခင်လေးကို မောင် လိုက်ရှာနေခဲ့တဲ့ အချိန်တွေ ဘယ်လောက်ကြာနေပြီ ဆိုတာ ခင်လေး သိရဲ့လား ..."

"ခင်လေးကို မောင် ရှင်းပြပါရစေကွယ်"

"ရှင့်လို လူယုတ်မာတစ်ယောက်ရဲ့ စကားကို နားထောင်ရဦးမှာလား၊ ရှင့် အခု ကျွန်မရှေ့က ထွက်သွားပါ"

"ခင်လေး"

သူသည် ဒေါသခိုးတွေ တလူလူထွက်နေသည့် ခင်လေး၏ စူးရှ တောက်ပသော မျက်ဝန်းပြာလှလှကြီးအား ကြေကွဲစိတ် ထိခိုက်ရခြင်းများ စွာဖြင့် နှလုံးသားတွေ နာကျင်စွာ ငေးကြည့်နေမိသည်။

မိုးက သည်းထန်စွာရွာနေစဲ၊ နှစ်ယောက်စလုံး မိုးရေတို့ဖြင့် စိုနစ်လျက် လှပသော ခင်လေး၏ ခန္ဓာကိုယ်လေးမှာ မိုးစိုအင်္ကျီလုံချည်တို့ကြောင့် သူမ၏အလှကို ဖုံးဖိ၍မရနိုင်ဘဲ တိကျစွာ ဖော်ပြသကဲ့သို့ ရှိနေပါ တော့သည်။

ခင်လေးကတော့ သူမအဖြစ်ကို သတိမထားမိပါ။ သူမရှေ့မှာ သံစစ် ဆို သည့်လူကိုသာ အမုန်းတို့ဖြင့် စိမ်းလက်နာကြည်းစွာ တုံ့ပြန် စူးစိုက်ကြည့် ရင်း အသည်းထဲမှာ စိမ့်နေအောင် ခါးသီးနေမိပါတော့သည်။

ခင်လေး၏ စိမ်းကားအေးစက်သော ခါးခါးသီးသီး အပြုအမူလေးများ အတွက်တော့ သူ့အသည်းနှလုံးမှာ ပူလောင်နာကျင်မှုကတော့ အတိုင်းအဆမရှိအောင် ဖြစ်ရပါသည်။

ခင်လေးသည် သံစစ်အား အလွန်တရာ နာကြည်းစက်ဆုပ်သော မျက်ဝန်း အစုံဖြင့် မုန်းတီးစွာ ကြည့်နေရာမှ ချာခနဲ လှည့်ထွက်တော့မည်အပြု -

"ခင်လေးရယ်"

"ဟင် ... ရှင်"

ရုတ်တရက် ခင်လေး လက်ကလေးတစ်ဖက်ကို သူ့လက်ဖဝါးကြားမှာ တင်းကျပ်စွာ ဆွဲယူဆုပ်ကိုင် ထားလိုက်မိပါတော့သည်။

ခင်လေးမှာကား ရဲတင်းဝံ့စားလွန်းသော သူ့ထံမှ အပြုအမူကြောင့် ရှက် ခြင်း၊ ဒေါသခံပြင်းခြင်းတို့ဖြင့် ဆတ်ဆတ်တုန်လျက် သူမ လက်ကလေးကို

သူ့လက်ထဲက ဆောင့်ရုန်းလိုက်ပါသည်။

"လွတ်"

"ခင်လေးရယ် မောင်ရှင်းပြတာကို သေချာနားထောင်ပါဦး အချစ်ရယ်၊ ပြီးမှ ခင်လေး ကြိုက်သလို ဆုံးဖြတ်ပါ"

မိုးထဲရေထဲမှာပင် ခင်လေး၏ လက်ကလေးများက နူးညံ့အိစက်လျက် နွေးထွေးစွာ ရှိနေသည်။

"ရှင့်ရဲ့ အလိမ်အညာစကားတွေနဲ့ ကျွန်မကို လှည့်စားလို့ ရဦးမယ် ထင်နေလား၊ ဒီကမ္ဘာမှာ ကျွန်မ အမုန်းဆုံးဟာ ရှင်ပဲ သိရဲ့လား"

"ကျွန်မ လက်ကို အခုလွတ်ပါ"

"မလွတ်ဘူး၊ ခင်လေးနဲ့မောင် အချိန်ယူပြီး အေးအေးဆေးဆေး စကားပြောခွင့်ပြုပါ အချစ်ရယ်"

ခင်လေး လက်ကလေးကို ပို၍တင်းကျပ်စွာ ဆုပ်ကိုင်ရင်း သူ ရင်နာစွာ တောင်းဆိုလိုက်ပါသည်။

"အဟင်း ဟင်း"

နာကြည်းကြေမြည့်စွာ ခင်လေး ရယ်မောလိုက်သံက သံစစ်ရင်ကို ဆွေးမြည့် နာကျင်သွားစေပါသည်။

"အဟင်း အချိန်ယူပြီး အေးအေးဆေးဆေး စကားပြောခွင့်ပြုပါ ဟုတ်လား ဒေါက်တာ..."

"တစ်ချိန်တုန်းကလည်း ရှင့်ရဲ့အလိမ်အညာ စကားတွေကို ယုံကြည်ခဲ့ပြီး ပါပြီ၊ နောက်ထပ် အလိမ်ညာ မခံပါရစေနဲ့ ..."

"ဒီမှာ ဒေါက်တာ အကောင်းဆုံးက ရှင့်လမ်းရှင်သွားပါ၊ ကျွန်မရဲ့ တည်ငြိမ်နေတဲ့ ဘဝလေးကို နောက်ထပ်တစ်ခါ နှောင့်ယှက်ဖျက်ဆီးဖို့ မ

ကြိုးစားပါနဲ့"

"ခင်လေး"

ပြောပြောဆိုဆို ခင်လေးက သူမလက်ကလေး ဆောင့်ရုန်းလိုက်သဖြင့် သူ
အသာ ဖြေလွှတ်ပေးလိုက်ပါသည်။ ထို့နောက် မိုးရေထဲမှာပင် ခင်လေး
ကားကိုပြုပြင်ဖို့ ကြိုးစားကြည့်သည်။

ခင်လေးကတော့ ကားထဲမှာ ဝင်ထိုင်ရင်း သူ့ကိုလည်း မကြည့်၊ သဲသဲမဲမဲ
ရွာနေသော မိုးရေစက်များကို စူးစိုက်ကြည့်ငေးရင်း နှလုံးသားတွေ
အတိုင်းမသိ နာကျင်နေမိသည်။

ကားကို ပြင်၍ မရသည့်အဆုံး ကားစက်ဖုံးကို ပိတ်ကာ ခင်လေး အနား
ကို သူရောက်လာသည်။

"ခင်လေး"

သူ့အသံကိုကြားသည်နှင့် အကြည့်ကို ဆတ်ခနဲလွှဲကာ ခင်လေး တစ်ဖက်
ကို မျက်နှာလှလှလေး လှည့်သွားပုံကြောင့် သံစစ် ရင်နာစွာနှင့်ပင် သူမ
အမည်လေးကို ထပ်ခေါ်လိုက်ပါသည်။

"ခင်လေး"

"ကားပြင်လို့ မရတော့ဘူး"

"မရရင် မပြင်နဲ့ပေါ့၊ ရှင့်ကို ဘယ်သူက ပြင်ခိုင်းနေလို့လဲ"

ခင်လေးထံမှ ရန်ထောင်သံလေး ထွက်လာသဖြင့် သူ့ကျေနပ်ရပါသည်။
သူ့အနေဖြင့် ခင်လေး သူ့ကို လုံးဝစကားမပြောဘဲ နေတာနှင့်နှိုင်းစာလျှင်
အခုလို ခင်လေးက သူ့အပေါ်မှာ ဒေါသနှင့် ရန်စွာတာလေးကပင် အများ
ကြီး ဖြေသာစရာ ဖြစ်နေပါသည်။

အပြင်မှာ မိုးက သည်းထန်စွာ ရွာနေသဖြင့် သံစစ် တစ်ကိုယ်လုံး မိုးရေတို့

ဖြင့် ရွဲရွဲစိုနစ်သလို ခင်လေး ကိုယ်မှာလည်း မိုးရေများနှင့် ဖြစ်ပါသည်။

ဒီပုံအတိုင်းဆို သူရော ခင်လေးပါ ဖျားကြပေတော့မည်။ ပြီးတော့ ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး မကြာခင်မှာ အမှောင်ထုက လွှမ်းမိုးလာတော့မည်။

"ခင်လေး"

ခင်လေးက သူ့ကို လုံးဝ လှည့်မကြည့်ပါ။ ချစ်သူ၏ မျက်နှာလှလှလေးကို ကြည့်ပြီး သံစစ် သက်ပြင်းရှိုက်လိုက်သည်။

ထို့နောက် ကားမှန်ကို သူခေါက်လိုက်သည်။

"ဒေါက် ဒေါက်"

"မိုးချုပ်တော့မယ် ခင်လေး မောင့်ကားနဲ့ ပြန်ပါ"

ခင်လေးက မလှုပ်။ မိုးရောလေပါ ပိုသည်းလာသဖြင့် သူပြောသည့်စကား များကို ခင်လေး ကြားဟန်မတူ။

ကြားလည်း ဂရုစိုက်မည့်သူ မဟုတ်မှန်း သိနေသဖြင့် သူ ဘာမှ ပြောမနေ တော့ဘဲ သူမ ထိုင်နေသည့် ကားနောက်ခန်းတံခါးကို ဖွင့်ကာ စွေခနဲ ဝင် ထိုင်လိုက်သည်။

"ဟင် ... ရှင်"

"ဒါဘာလုပ်တာလဲ အခုချက်ချင်း ကျွန်မ ကားပေါ်က ဆင်းပါ"

"ဆင်းမှာပါဗျာ၊ ဒါပေမဲ့ မောင်ပြောတဲ့စကားကို ခင်လေး အရင် နားထောင်ပါဦး"

"အို ရှင် ဘာမှမပြောနဲ့၊ အခု ကျွန်မ ကားပေါ်ကဆင်းပါ"

"ခင်လေးရယ်"

ခါးခါးသီးသီး ခင်လေး၏ အသွင်ဟန် လှလှလေးများထဲမှာ သူ့အပေါ်

နာကြည်းခြင်းများစွာ ပါဝင်နေခြင်းကြောင့် သံစစ် ရင်မောစွာ နှလုံးသား
တွေ နာကျင်နေရပါသော်လည်း အခုလောလောဆယ် ပြဿနာကို အလျင်
ဖြေရှင်းရဦးမှာမို့ သူ့ရင်ထဲက ဝေဒနာတွေကို မေ့ထားရပါဦးမည်။

"ရှင် ပြောနေတာ မရဘူးလား"

"မရဘူး"

"ဟင်"

သူမကို ထင်မှတ်မထားဘဲ တင်းမာစွာ ပြန်ပြောလာသူကို ခင်လေး ခံပြင်း
စွာ ဖျတ်ခနဲ မော့ကြည့်လိုက်သည်။ သူမ၏ မျက်နှာလှလှလေးကို စူးရှ
တောက်ပသော မျက်ဝန်းအစုံဖြင့် စူးစူးစိုက်စိုက်ကြီး ကြည့်ငေးနေသော
ရွန်းလဲ့ဝေရီသော မျက်ဝန်းအစုံဖြင့် အားပြင်းစွာ ဆုံစည်းမိကြသည်။

"ခင်လေး မောင့်ကားကိုယူပြီး ပြန်ပါ၊ ခင်လေး ကားကို မောင် ပြင်ပြီး
လာပို့ပါမယ်"

"မလိုပါဘူး"

"ရှင်နဲ့ပတ်သက်သမျှ ဘာတစ်ခုမှ အကူအညီမလိုဘူး၊ ရှင် သွားနိုင်ပြီ"

ပြတ်သားစွာ တုံ့ပြန်လိုက်သော ခင်လေးစကားတွေ သူ မနာကျင်နိုင်ပါ။
ချစ်ရသူကို အချိန်တိုင်း တမ်းတမ်းတတ လွမ်းဆွတ် သတိရနေခဲ့ရသော
ရက်ပေါင်းများစွာ လပေါင်းများစွာအတွက် ချစ်သူ၏ မျက်နှာလှလှလေးကို
မြတ်နိုးခြင်းများစွာဖြင့် စိုက်ငေးရင်း ရင်ထဲမှာ အချစ်စိတ်တို့ ပြည့်သိပ်လာ
ရပါသည်။

"ခင်လေး"

"ရှင် ကျွန်မ နာမည်ကို မခေါ်ပါနဲ့"

"ခင်လေးရယ်"

ချစ်ရသူ၏ အမည်လေးကို သူ တမ်းတလိုက်လှဲစွာ ခေါ်ငင်လိုက်မိ ပါသည်။

လှပသော ခင်လေးမျက်နှာလေးကတော့ တင်းမာအေးစက်မှုတွေသာမက သူ့အပေါ်မှာ မုန်းတီးအထင်သေးခြင်းတွေနှင့် ခါးသက်နေပါကြောင်း သူ မြင်တွေ့နေရပါသည်။

"မောင် တောင်းပန်ပါတယ် ခင်လေးရယ်၊ ဟိုတုန်းက ကိစ္စတွေ မောင် ဖြေရှင်းချင်ပေမဲ့ အခုချိန်မှာ ခင်လေး တစ်ကိုယ်လုံး မိုးရေတွေစိုရွဲနေလို့ မောင် ဘာကိုမှ မပြောပါဘူး"

"ပြောလို့ရော ရမလား"

"ဟင်း"

သူ သက်ပြင်းရှိုက်လိုက်သည်။

"မောင် တောင်းပန်နေတာပါ ခင်လေးရယ်၊ ကြာရင် ခင်လေး ဖျားလိမ့် မယ်၊ မောင်ပြောသလို ခင်လေး မောင့်ကားကို ယူသွားပါဗျာ၊ ခင်လေး မိုးရေနဲ့မတည့်တာ မောင်သိနေတော့ ခင်လေးအတွက် စိုးရိမ်လို့ပါ"

"သေသွားလဲ ရှင့်အပူ မပါပါဘူး"

"ကျွန်မ အနားကသာ ရှင် အခုထွက်သွားပါ"

"မှောင်နေပြီဗျာ၊ ခင်လေး တစ်ယောက်တည်းထားပြီး မောင်က ဘယ်လို သွားမှာလဲ"

သူ နာရီကို တစ်ချက်ငုံကြည့်ရင်း ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ အချိန်က လည်း မနည်းတော့ပါ။ အပြင်မှာ မိုးကလည်း ရွာနေဆဲ။ ဒီပုံအတိုင်းဆို သူ နဲ့ခင်လေး ကားထဲမှာ ဒီအတိုင်း အချိန်ကုန်ရတော့မလို့ ဖြစ်နေ သည့်အတွက် သူ ရင်မောရသည်။

"ပြီးမှ မောင့်ကို ပြန်ပြီးမုန်းပါ၊ အပြစ်တင်ပါလား ခင်လေးရယ်၊ အခု ခင်လေး အိမ်ပြန်နောက်ကျနေပြီ ..."

"ခင်လေး အိမ်က စိတ်ပူနေမှာ ခင်လေး မစိုးရိမ်ဘူးလား"

"ကျွန်မကိုယ်ကျွန်မ သိတယ်၊ ရှင် ဘာမှ ဝင်ပြောစရာမလိုဘူး"

"ဒုက္ခပါပဲကွာ"

သံစစ်၏ဒုက္ခက တကယ်ဒုက္ခမဟုတ်ပါ။ မမျှော်လင့်ဘဲ ချစ်သူ မြတ်နိုးရသူကို ပြန်လည် ဆုံတွေ့ခွင့် ရသည့်အပြင် နှစ်ယောက်အတူ ကားလေးထဲမှ စကားများ ရန်ဖြစ်နေရတာလေးကိုက သူ့ရင်မှာ ဘာနဲ့မှမတူအောင် ကြည်နူးချမ်းမြေ့ခြင်းများစွာ ခံစားနေရသည် မဟုတ်ပါလား။

သူ ခင်လေး၏ မျက်နှာလှလှလေးကို အတိုးချ၍ တစ်မိမိမိမိ စိုက်ကြည့်နေမိသည်။ ဝင်းနစ်နေသည့် အသားလေးများမှာ ရွှေရောင်သန်းလျက် အကြောစိမ်းလေးများကိုပင် မြင်တွေ့နေရသည်။

ရေစိုနေသဖြင့် နက်မှောင်သည့် ဆံပင်ရှည်ကြီးမှာ ရေစက်များ တွဲခိုနေသလို စင်ရော်တောင်မျက်ခုံး၊ လှပသော မျက်ဝန်းပြာကြီးတစ်စုံကို ရှည်လျားမည်းနက်သော မျက်တောင်ကော့ကြီးများက ခပ်စိပ်စိပ် ဝန်းရံထားပါသည်။

နှာတံစင်းစင်းလေး အောက်မှာ နီမြန်းထူအမ်းသည့် နှုတ်ခမ်းလေးရှိရာ အရောက်မှာတော့ သံစစ် ရင်ခုန်သံတွေ မြန်ဆန်ပူနွေးလာရသည်။

ထိုနှင်းဆီဖူး နှုတ်ခမ်းလေးထက်မှာ ချိုမြိန်နွေးထွေးမှုက သူ့အတွက် အချိန်တိုင်း တမ်းတစရာ ဖြစ်ခဲ့ရတာကို သူ ဘယ်တော့မှ မမေ့ပါ။

"ရှင် သွားတော့လေ"

"ဟင့်အင်း"

"သွားစေချင်ရင် ခင်လေးပါ မောင်နဲ့အတူ လိုက်ခဲ့"

"ရှင် ဒါဘာစကား ပြောတာလဲ"

"ခင်လေးကို မောင် ချစ်တယ်"

"ကြည့်စမ်း"

ပြောရင်းက ပိုဆိုးလာပါရော့လား။ ပြီးတော့ ခင်လေး၏ တင်းမာ
ခက်ထန်လှသော စိမ်းကားအေးစက်သည့် မျက်ဝန်းအကြည့်များနှင့်
ဆန့်ကျင်ဘက် နွေးထွေးလှိုက်မောသော ရင်ခုန်စရာအကြည့်တွေက ခင်
လေးကို ညှို့ငင် ဖြားယောင်းနေပြန်သည်။

"ခင်လေး"

"ရှင် အခု ထွက်သွားပါ"

ရဲတင်းစွာ အရှက်မရှိ ပြောဆိုနေသော သူ့ကိုကြည့်ပြီး ခင်လေး အံ့ကြိတ်
လိုက်သည်။

ပြီးတော့ သူ့ကို ခင်လေး သတ်ပစ်ချင်နေလောက်အောင် မုန်းတီးခါးသီး
နေသော စိတ်ကို ချုပ်တည်းမျှသိပ်ရင်း သူမ ဘာမှမလုပ်မိခင် သံစစ်ကို
အနားက အမြန်ဆုံးထွက်သွားဖို့ ပြောနေခြင်းဖြစ်သည်။

သူကတော့ ခင်လေး စကားကို ဂရုမစိုက်သလို ခင်လေးမျက်နှာလေးကို
မျက်တောင်မခတ်စတမ်း စူးစိုက်ကြည့်လျက်။

"ရှင်မသွားရင် ကျွန်မသွားမယ်"

"ခင်လေး"

"အို"

ကားထဲက မိုးရေထဲကို ဆင်းပြေးရန် ကြိုးစားနေသူလေးရှိရာသို့ သံစစ်
တစ်ယောက် ကားထိုင်ခုံများကို ကျော်လွှားရောက်ရှိသွားသည်။

"လွတ်စမ်း"

"မလွတ်ဘူး"

"ဟင် ..."

"ခင်လေးရယ်"

"အို"

ခင်လေး တစ်ကိုယ်လုံး သံစစ် ရင်ခွင်ထဲမှာ စုပ်စုပ်မြုပ်သွားသည်။ လွန်လူးတွန်းကန် ရုန်းထွက်ရန် ကြိုးစားသော်လည်း မအောင်မြင်။ အချိန်ကြာမြင့်စွာ တမ်းတ လွမ်းဆွတ်နေခဲ့ရသမျှ ချစ်အနမ်းတွေ အတိုးချပေးနေသူကြောင့် ခင်လေးမှာ စကားဆိုရန်ပင် အခွင့်မရ။

"သိပ်ချစ်တယ် ခင်လေးရယ်၊ ခင်လေးကို မောင် အချိန်တိုင်း လွမ်းဆွတ်တမ်းတနေရတာကို အချစ် သိရဲ့လားကွယ် ..."

"ခင်လေးကို မောင် ချစ်တယ်"

သူ့ရင်ထဲက အချိန်ကာလများစွာ မျှိုသိပ်ချုပ်တည်းနေခဲ့ရသော အချစ်စိတ်များက ချစ်သော ချစ်သူလေးနှင့် တွေ့ဆုံရချိန်မှာတော့ ဘယ်လိုမှ ဟန်ဆောင်ချုပ်တည်းလို့ မရအောင် ပေါက်ကွဲ ရင်ဖွင့်ရလေပြီ။

အေးစက်နေသော ခင်လေး နှုတ်ခမ်းလေးမှာ နွေးထွေး နာကျင်သွားရသည်။ ရှည်ကြာလှိုက်လှဲသော အနမ်းများနှင့်အတူ ပတ်ဝန်းကျင် တစ်ခုလုံးမှာတော့ မိုးကလည်း အငြိုးနှင့် သည်းထန်စွာရွာစဲ။

"ခင်လေး"

"ရှင် ... ရှင်"

သူကတော့ ပြင်းထန်သော ခင်လေး၏ ရိုက်ချက်ကို မမှုသလို ခင်လေး၏ မျက်နှာလှလှလေးကို တစ်မိမိမိမိ ငေးစိုက်ကြည့်သည်။

"ကြည့်စမ်း ခင်လေး လက်ကလေးနာသွားပြီ မဟုတ်လား"

"ရှင် ကျွန်မအသားကို မထိပါနဲ့"

သူမ လက်ကလေးကို ထိကိုင်လာသည့် သံစစ် လက်များကို ဆတ်ခနဲ ပုတ်ထုတ်ရင်း ခင်လေး နာကြည်းစွာ ဆိုလိုက်သည်။

သူမ လက်ကလေးကိုပင် ထိကိုင်ခွင့်ပေးရန် မကြည်ဖြူသော ချစ်သူလေး အတွက် သူ့ဘက်က တစ်ဖက်သတ် ခံစားချက်များဖြင့် ရင်ဖွင့် ပေါက်ကွဲမှု အပေါ် အဘယ်မျှ ခံပြင်းလေမလဲဆိုတာ သူတွေ့မိပါသည်။

သူကြည့်နေစဉ်မှာပင် ခင်လေး၏ ပါးပြင်ပေါ်သို့ မျက်ရည်ပေါက်ကြီးများ တစ်ပေါက်ချင်း စီးကျလာတာကို စိတ်မသက်သာဖွယ် မြင်တွေ့လိုက်ရ ပါသည်။

"ခင်လေးရယ်"

ကိုယ်လေး တသိမ့်သိမ့်တုန်အောင် ရှိုက်ငိုနေသည့် ချစ်သူ အချောအလှကို ကြည့်ကာ သံစစ် ရင်ထဲ စိတ်ဆင်းရဲခြင်းကြီးစွာဖြင့် ပူလောင်လို့ လာရ ပါသည်။

"အခုချိန်မှာ မောင့်စကားကို ခင်လေး နားထောင်ပါဗျာ၊ ခင်လေး အိမ်ကို မောင်လိုက်ပို့ပါရစေ၊ ဒါမှမဟုတ် မောင့်ကားကို ခင်လေး ယူသွားပါ"

ခင်လေးထံမှ ဘာသံမှ ထွက်မလာပါ။ သူ့ကို ကျောခိုင်းအနေအထား အတိုင်း တစ်ချက်လှည့်မကြည့်။

"ခင်လေး မောင်ပြောနေတာ ကြားရဲ့လားဗျာ"

"ကြားတယ်ရှင် ကြားတယ်၊ လူကို အနိုင်ကျင့်ချင်တိုင်း ကျင့်ပြီးမှ သူတော်ကောင်း ဟန်ဆောင်ပြနေတာကို မုန်းလွန်းလို့ ရှင်လိုလူကို စကားမ ပြောချင်လို့ မပြောတာ သိရဲ့လား"

"မောင့်အချစ်ဆုံးရယ်"

ငိုရှိုက်သံတစ်ဝက်တစ်ပျက်နှင့် သူ့ကို ရန်ထောင်စကား ဆိုနေသူလေး၏ အပြောကို သဘောကျ နှစ်ခြိုက်စွာ သူပြုံးလိုက်မိသည့် အဖြစ်ကို ကျောခိုင်း ထားသဖြင့် ခင်လေး မမြင်တွေ့လိုက်ရပါ။

"ရှင့်မျက်နှာကို လုံးဝ မကြည့်ချင်ဘူး၊ ရှင် အခု ကျွန်မ ကားပေါ်က ဆင်း ပါ"

"အခုချိန် ခင်လေး ပြောတဲ့အတိုင်း မောင် ဘာတစ်ခုမှ လုပ်မပေးနိုင်တာ ဝမ်းနည်းပါတယ် ခင်လေး"

"ခင်လေးကို မိုးထဲလေထဲမှာထားပြီး မောင် ဘယ်ကိုမှ မသွားနိုင်ဘူး"

"ဘာ ..."

ဒေါသမျက်ဝန်းလေးများဖြင့် ခင်လေး သူရှိရာဘက်ကို ဆတ်ခနဲ လှည့် လာသည်။ ခင်လေးကို ဘယ်အချိန်ထိ ကြည့်နေမှန်း မသိသော မျက်ဝန်း များဖြင့် အကြည့်ချင်းဆုံမိလျှင် ခင်လေး ရင်မှာ နာကြည်းခံပြင်းသော အမုန်းစိတ်ဖြင့် နီရဲစိုစွတ်သော နှုတ်ခမ်းအစုံမှာ တင်းတင်းစေ့သွားသည်။

"ရှင် ... ရှင် နည်းနည်းမှ အရှက်မရှိတော့ဘူးလားဟင်၊ ရှင့်မျက်နှာကို မ မြင်ချင် မကြည့်ချင်ပါဘူးလို့ ပြောနေတာ ရှင် မရှက်ဘူးလားဟင်"

"ချစ်မရှက်ဆိုတာ ခင်လေး ကြားဖူးတယ် မဟုတ်လား၊ ကိုယ်ချစ်ရတဲ့သူ အတွက် မောင့်မှာ အရှက်တို့ ဂုဏ်သိက္ခာတို့ဆိုတာ လုံးဝမရှိတော့ဘူး"

"ဟင်"

"ခင်လေး မောင့်ကို ကြိုက်သလို ပြောနိုင်တယ်၊ ဒါပေမဲ့ ခင်လေး မောင် ပြောတဲ့စကားကို နားထောင်ရမယ်"

"ဘာရှင့်"

"ဘာကိစ္စ ကျွန်မက ရှင့်စကား နားထောင်ရမှာလဲ၊ ရှင်သာ ကျွန်မ စကား နားထောင်ပြီး အခုချက်ချင်း ကျွန်မကားပေါ်က ဆင်းပါ"

ကြည့်မရအောင် မုန်းတီးလှပါသည်ဆိုမှ သူက ပြန်ပြီး လူကို ဆရာပြန် လုပ်နေသည့်အတွက် လူကို စိတ်ထင်တိုင်း လုပ်ချင်ရာလုပ်ပြီး ပြောချင်ရာ ပြောနေသည့် သံစစ်ဆိုသည့်လူကို ဒေါသလေးဖြင့် တင်းမာခက်ထန်စွာ တုံ့ပြန်ပြောဆိုလိုက်သည်။

အပြင်မှာ မိုးက သည်းထန်စွာ ရွာသွန်းနေဆဲဖြစ်သလို ပတ်ဝန်းကျင်တစ် ခုလုံးကို အမှောင်ထုက ဝါးမျိုစ ပြုခဲ့လေပြီ။ နှစ်ယောက်စလုံး၏ ကိုယ်မှာ လည်း မိုးရေတို့ဖြင့် ရွံ့ရွံ့စိုနေသည်။

သူ ခင်လေး၏ဒေါသဖြင့် ခက်ထန်တင်းမာနေသော မျက်နှာလှလှလေးကို စူးစူးနင့်နင့် ငေးစိုက်ကြည့်ရင်း -

"ခင်လေးကို မောင်တစ်ခုပဲ မေးမယ်၊ ခင်လေး မောင့်ကားကို ယူသွားမ လား ဒါမှမဟုတ် ခင်လေးအိမ်ကို မောင် လိုက်ပို့ပေးရမလား"

"အံ့မယ် ရှင်ကများ လူကိုလာပြီး အမိန့်ပေးနေရအောင် ရှင့်ကိုယ်ရှင် ဘာ များထင်နေလဲ ...

"ရှင်ပြောတာ ဘာတစ်ခုမှ မလုပ်နိုင်ဘူး၊ ရှင်သာ ကျွန်မ ကားပေါ်က အခု ဆင်းပါ"

"မောင် ပြောတဲ့စကားကို ခင်လေး နားမထောင်ဘူးပေါ့ ဟုတ်လား"

"ဟုတ်တယ်ရှင့် ဟုတ်တယ်"

"ဟ ဟတ်ချိုး"

ပြောရင်း ခင်လေးထံမှာ နှာချေသံလေး ထွက်လာသဖြင့် သံစစ်နှုတ်ခမ်း ကို ဖွဖွ ဖိကိုက်လိုက်သည်။

ခင်လေးအကြောင်း သူသိပ်သိတာပေါ့။ ဒီပုံအတိုင်းဆို ဒီက အပြန် အိမ်ကို ပြန်ရောက်သည်နှင့် သူမ သေချာပေါက် ဖျားပေတော့မည်။

ထိုအဖြစ်မျိုးကို သူဘယ်လိုမှ အဖြစ်မခံနိုင်ပါ။

"ခင်လေး မောင် တောင်းပန်ပါတယ်ဗျာ၊ မောင့်ကားကို ခင်လေး ယူသွား ပါ"

"အို ... ရှင် ဘယ်လိုလူလဲ ပြောနေတာ မရဘူးလား"

"အဲဒီစကားက ခင်လေးကို မောင်က မေးရမှာပါ"

"ဘာပြောတယ်"

"ခင်လေးကို မောင်တောင်းပန်နေတာ မရတော့ဘူးလားလို့ပါ"

ခင်လေး အံလေးကြိတ်လိုက်သည်။ တော်တော်လည်း မျက်နှာပြောင် တိုက်နိုင်တဲ့သူပါလား။ သူ့ကို ခင်လေး ဘယ်လောက် ကြည့်မရအောင် ခါးခါးသီးသီး မုန်းတီး နာကြည်းနေမှန်း သိလျက်နှင့် သူမို့ ခင်လေးရှေ့မှာ ဘာမှ အပြစ်မရှိသူ တစ်ယောက်လို နေပြနိုင်သေးသည်။

"ခင်လေးကို မောင် တောင်းပန်နေတာပါ"

"ဪ မတောင်းပန်ချင်လို့ ရှင်က လူကို ဘာလုပ်ချင်သေးလို့လဲ"

"ရှင့်ကို ကျွန်မ ဘယ်လောက်မုန်း"

"ဟတ်ချိုး"

"ကြည့်စမ်း၊ ခင်လေး ခေါင်းမာနေလို့ ဖျားတော့မယ်"

"ဖျားရုံမကလို့ သေသေ ရှင့်အပူနည်းနည်းမှ မပါ"

"ဟတ်ချိုး"

သူ ဘယ်လိုမှ လက်ပိုက်ကြည့်နေ၍ မဖြစ်တော့ပါ။ သူမ သဘောနှင့် သူမ

ဆို ဒီနေရာက တစ်လက်မပင် ရွှေ့တော့မည်မဟုတ်တာကို သူသိပါသည်။

အပြင်ဘက်ကို သူလှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ မိုးက နည်းနည်း စဲသွားသည်။
လုံးလုံးတိတ်သွားတာ မဟုတ်။ ပတ်ဝန်းကျင်ကလည်း မှောင်နေပြီ။

သူတွင် အသင့်ပါလာသော ဟမ်းဖုန်းကိုဖွင့်ပြီး သူတပည့်ဖြစ်သူ ဖိုးဇော်
ကို ခေါ်လိုက်သည်။

"ဖိုးဇော်လားဟေ့"

"အေး၊ အခုပဲထွက်လာခဲ့၊ လမ်းမှာ ဆလွန်းကားနံပါတ်ရှိတယ်၊
တစ်ခါတည်း ယူသွားပြီး ဝပ်ရှော့ပို့လိုက်"

"အေး ဒါပဲ"

သံစစ် ဖုန်းပိတ်လိုက်တာကို ကြည့်ပြီး ခင်လေး ဒေါသဖြင့် ဆူဝေသွား
သည်။

"ရှင် ... ရှင် ဘာလူပါးဝတာလဲ၊ ကျွန်မ ကားပေါ်လာပြီး ပိုင်စိုးပိုင်နင်း ဟို
ဖုန်းဆက် ဒီဖုန်းဆက်နဲ့ ..."

"ကျွန်မကိစ္စ ကျွန်မ ရှင်းနိုင်တယ်၊ ရှင်ဝင်ပြီး ဘာတစ်ခုမှ ဆရာလုပ်စရာ
မလိုဘူး၊ ရှင် နားလည်လား"

ဆွေဆွေခန့် ဒေါသဖြစ်နေသူလေးကို တစ်ချက် စူးစိုက်ကြည့်ပြီး သံစစ်
သူမနှင့်ပြိုင်ပြီး ဘာစကားမှ တစ်ခွန်းအပိုမဆိုပါ။

သူ့ဘက်က ကားတံခါးကို ဆွဲဖွင့်ပြီး သူမ ကားပေါ်က ဆင်းလိုက်သည်။
ပြီးတော့ သူ့ကားရှိရာသို့ မားမတ်ခန့်ညားသော ခြေလှမ်းကျဲကြီးများဖြင့်
လျှောက်သွားလိုက်ပြီး သူ့ကားတံခါးကို ဆွဲဖွင့်လိုက်သည်။

ခင်လေးကတော့ သံစစ်ဆိုသည့်လူ လှုပ်ရှားနေသမျှကို လှပသော
မျက်ဝန်းရွဲကြီးများဖြင့် လိုက်ကြည့်နေမိသည်။ သူမ ထင်ထားသည်က သူမ

ကားပေါ်ကဆင်းပြီး သူ့ကားနှင့် ထွက်သွားလိမ့်မည်ဟု ထင်ခဲ့သည်။ အခု တော့ သူမ ထင်ထားသလို မဟုတ်ပါလား။

သူ့ကားတံခါးကို ဖွင့်ထားခဲ့ပြီး ခင်လေး ကားရှိရာကို ပြန်လျှောက်လာသူ ကြောင့် မျက်ခုံးလေးတွန့်ပြီး ခင်လေး မနှစ်မြို့နိုင်စွာ ကြည့်နေမိစဉ် သူက ခင်လေး ရှိရာဘက်ကို လျှောက်လာပြီး ခင်လေးဘက်က ကားတံခါးကို ဖျတ်ခနဲ ဆွဲဖွင့်လိုက်သည်။

"အို ... ဒါ ဘာလုပ်တာလဲ"

"ကြည့်စမ်း ရှင် လွတ်"

"လွတ်ဆို"

"အို ..."

သံစစ်က ခင်လေး အမေးကို မဖြေပါ။ သူမကိုယ်လေးကို သူပိုင်ပစ္စည်း တစ်ခုလို ရဲဝံ့စွာ ပွေ့ယူချီမလိုက်ခြင်းကြောင့် ခင်လေးထံမှ အခုလိုအသံ လေးများ ထွက်လာရခြင်းဖြစ်သည်။

"လူဆိုး လူရမ်းကား"

"လူကို ရှင်လုပ်ချင်တိုင်း လုပ်နေရအောင် ဘာထင်နေလဲဟင်"

"ကဲဟယ်"

"ကဲ ကဲ"

"ဘုတ်"

"ဘုတ်"

ခင်လေးမှာ ဒေါသများကို ဘယ်လိုမှ ချုပ်ထိန်း၍ မရတော့သည့်အဆုံး သံ စစ်ကိုယ်ကြီးကို လက်သီးဆုပ်ကလေးများဖြင့် လက်လှမ်းမှီသမျှ တဘုန်း ဘုန်း ထုရိုက်ပစ်လိုက်သည်။

သံစစ်ကတော့ ခင်လေး၏ ထုရိုက်ခြင်းများကို မမှုသလို သူမဘက်က ကားတံခါးကို ပိတ်ပေးခဲ့ပြီး ကားမောင်းသူနေရာမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။

ကားလေးက နေရာမှ ငြိမ်ခနဲ ထွက်သွားသည်။ ကြည့်စမ်းပါဦး။ သူ့ပုံစံက ခင်လေး ရင်ထဲက ခံစားချက်တွေကို နည်းနည်းမှ ထည့်မတွက်တော့ပါ လား။ ခင်လေးဘာသာ ပြောချင်ရာ ဘယ်လောက်ပဲပြောပြော သူကလည်း သူလုပ်ချင်ရာကို လုပ်မယ်ဆိုတဲ့ သဘောပါလား။

သူ့ကို ခင်လေး အရှုံးပေးလိုက်ရမည့်အဖြစ်ကို တွေးမိတော့ ခင်လေး ရင် တွေ အဆမတန် နာကျင်ခံခက် လာရပြန်သည်။

"ရှင့်ကားကို အခုရပ်ပါ"

သံစစ်က မလှုပ်ပါ။

ခင်လေးကိုလည်း လှည့်မကြည့်။ ကားကိုသာ အာရုံစိုက်ပြီး မောင်းနှင်နေ သည့်ပုံစံက ခင်လေးကို နည်းနည်းမှ ဂရုမစိုက်သည့် ပုံစံမို့ ခင်လေးမှာ ဒေါသဒီဂရီလေးများ မြင့်တက်ပြီးရင်း မြင့်နေရပါသည်။

"ရှင် ပြောနေတာ မကြားဘူးလား"

"ကြားပါတယ်ဗျာ"

"ကြားရင် ရှင့်ကားကို အခုရပ်ပါ"

ခင်လေး အသံက ဒေါသဖြင့် တုန်ယင်နေသလို မျက်နှာလှလှလေးက လည်း တင်းမာခက်ထန်နေသည်။ သူ ခင်လေးမျက်နှာ လှလှလေးကို ကြည့် ပြီး သက်ပြင်းရှိုက်လိုက်သည်။

"မိုးချုပ်နေပြီ ခင်လေး၊ ပြီးတော့ အပြင်မှာ မိုးတွေ ရွာနေတုန်းပဲ"

"အဲဒါတွေအားလုံး ရှင့်အပူမဟုတ်ဘူး"

"မောင့်အပူပေါ့၊ ခင်လေး တစ်ခုခုဖြစ်သွားရင် မောင်ပဲ ရင်ကျိုးရမှာ"

သံစစ် စကားကြောင့် ခင်လေး နှုတ်ခမ်းလေး လှပစွာ မွဲကွေးသွားသည်။

"ရှင့်ဘာသာ ရင်ကျိုးရုံမကလို့ သေသေ ကျွန်မနဲ့ ဘာမှမဆိုင်ဘူး"

"အဲဒါ ခင်လေးဘက်ကပဲ၊ မောင့်အတွက်တော့ ခင်လေးဟာ မောင့်ရဲ့ ချစ်သူ အမြတ်နိုးဆုံးမိန်းမ"

"အို ... ရှင် စကားကို ဘယ်လိုကြီးပြောတာလဲ"

"မောင့်ရင်ထဲက ခံစားရတဲ့အတိုင်း ပြောတာ"

"ရှင့်ဘာသာ ကြိုက်တဲ့နေရာ သွားပြော ကျွန်မရှေ့မှာ လာမပြောနဲ့"

"မောင်ကြိုက်တာ ခင်လေးပဲ"

"ဟင် ... ကြည့်စမ်း"

"ခင်လေးကို မောင် သိပ်ချစ်တယ်၊ တစ်နေ့မှ မေ့လို့မရတာ အချစ်သိရဲ့ လား"

"အို"

ပြောရင်းက ပိုဆိုးလာနေပါလား။ သူ့ကိုယ်သူ ခင်လေးချစ်သူ ဆယ်ကျော်သက်အရွယ် လူပျိုပေါက်ကလေးများ ထင်နေသလား မသိပါ။

"ဒီမှာ ရှင့်ကိုယ်ရှင် ဘာထင်နေလို့ ဒီစကားတွေ ပြောနေရတာလဲ"

"ဒီကမ္ဘာပေါ်မှာ ကျွန်မ အမုန်းဆုံးယောက်ျားက ရှင်ပဲ သိလား၊ ရှင့်မျက်နှာ ကိုလည်း မကြည့်ချင်ဘူး၊ ရှင့်အသံကိုလဲ မကြားချင်ဘူး"

"ဟတ်ချိုး"

သူ ခင်လေး မျက်နှာလေးကို စိုက်ကြည့်ပြီး သက်ပြင်းရှိုက်လိုက်သည်။ မိုးရေက ချစ်သူလေးကို ဒုက္ခပေးနေပြီ။

"ခင်လေးကို မောင် ဘယ်လိုပို့ပေးရမလဲ ပြောပါ"

"ဘယ်မှမပို့နဲ့"

ခင်လေး စကားကြောင့် သူမြတ်နိုးစွာ ပြုံးလိုက်သည်။

"ဒါဖြင့် ခင်လေးကို မောင့်အိမ်ခေါ်သွားရလိမ့်မယ်"

"ဘာပြောတယ်"

ဒေါသဖြင့် ခင်လေး မျက်နှာလှလှလေး သူရှိရာဘက်ကို ချာခနဲ လှည့်လာ သည့်အတွက် ချစ်သူမျက်နှာလေးကို မြတ်နိုးခြင်းများစွာဖြင့် စူးစိုက်ကြည့် လိုက်သည်။

"ခင်လေးက ခင်လေးအိမ်ကို မပြောတာ၊ မောင့်အိမ်ကိုပဲ ခင်လေးကို ခေါ် သွားရတော့မှာပေါ့ ...

"ဒီပုံအတိုင်းဆို ခင်လေး ဖျားတော့မှာ မောင်သိတယ်၊ ကဲ ခင်လေး အိမ် ကိုပြော"

ခင်လေး စိတ်ညစ်သွားသည်။ မိုးရေနှင့် ခင်လေးမတည့်တာကို သိ ပါသည်။ သူပြောသလို မိုးရေကြောင့် ခင်လေး ဖျားရတော့မည် ဆိုတာကို လည်း သူမ မငြင်းပါ။

ခက်သည်က သံစစ် ဆိုသည့်လူကို သူမ နေထိုင်သည့်အိမ်အား ဘယ်လို နည်းနှင့်မှ အသိမပေးလိုခြင်းဖြစ်သည်။

သူနှင့် အဝေးဆုံးဖြစ်အောင် ခြေရာဖျောက် ပြေးခဲ့ရသော အချိန်များစွာကို ဘာမှမဟုတ်သည့် အခြေအနေလေးတစ်ခုနှင့် ခင်လေး သူ့ကို အရှုံးပေးရ တော့မလို ဖြစ်နေသည်။

သံစစ်ဆိုသည့် ယောက်ျားကို ခင်လေး သိပ်မုန်းပါသည်။ ထိုသူမျက်နှာကို မမြင်လို မတွေ့လိုပါဘူးဆိုမှ ကံကြမ္မာက ခင်လေးကို မျက်နှာသာ မပေးခဲ့ ပါ။

တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် သူနှင့်လာပြီး ဆုံတွေ့နေရသည့်အဖြစ်မို့ သူ့ဘက်က အခွင့်အရေးများစွာနှင့် သူစိတ်ထင်ရာ လုပ်ချင်တိုင်း လုပ်ခွင့်ရနေသည့် အဖြစ်ကို တွေးမိတိုင်း မကျေနပ်နိုင်ပါသော်လည်း ခင်လေး ကိုယ်တိုင်က သူ့ကားပေါ် ရောက်နေခဲ့ရပြီ။

ခင်လေးမှာတော့ အချိန်တိုင်း စက္ကန့်တိုင်း ခံစားကြေကွဲခဲ့ရသည်။ မုန်းတီး နာကြည်းခဲ့ရသည်။ သူကတော့ ဘာမှမဖြစ်သလို သက်သောင့်သက်သာ ပေါ့ပါးလွတ်လပ်နေလိုက်တာ။

သူလုပ်ချင်ရာကို လုပ်ခွင့်ရသလို သူဖြစ်ချင်တာကိုလည်း ဖြစ်ခွင့်ရပါဦး တော့မည်ဆိုတော့ သူ့လောက် ကံကောင်းတဲ့သူ ဒီကမ္ဘာပေါ်မှာ ရှိပါဦးမည် လား။

ခင်လေးသာလျှင် ကံဆိုးရသူ။ တွေးရင်း ပါးပြင်ပေါ် မျက်ရည်ဥကြီးတွေ တစ်ပေါက်ချင်း စီးကျလာသည်။ အို ဘာဖြစ်လို့ ခင်လေး ငိုနေရတာလဲ။

"ပြောလေ ခင်လေး"

"ဟင် ... ခင်လေး ငိုနေတယ်"

ခင်လေး၏ မျက်ရည်များကို မြင်လိုက်ရသဖြင့် သံစစ် ရင်ထဲမှာ မွန်းကျပ် သွားသည်။ သူ့ကြောင့် ခင်လေး ဒုတိယအကြိမ် မျက်ရည်ကျရပြန်ပါပြီ။

"မငိုပါနဲ့ ခင်လေးရယ်၊ မောင် အခုလို ဇွတ်အတင်း လုပ်နေရတာ ခင်လေး အတွက်ပါ၊ ခင်လေးကို အနိုင်ကျင့်နေတာ မဟုတ်ဘူးဆိုတာ ယုံပါကွာ ...

"ခင်လေး ဖျားတော့မှာသိလို့"

"တော်ပါ၊ ရှင်ပြောတိုင်း ကျွန်မက ယုံမယ်ထင်လို့လား၊ ရှင့်အကြံအစည် တွေကို မသိရင်ခက်မယ်"

"ကောင်းပြီလေ၊ ရှင်သိချင်နေတဲ့ ကျွန်မ အိမ်ကို ရှင်သိရမှာပါ၊ သံလွင်

လမ်းကို မောင်းပါ"

"ဟာ ... ခင်လေးရယ်"

သူ ခင်လေးကို ဘယ်လိုမှ ပြန်မပြောနိုင်တော့သည့် အဆုံး ကားလေးကို သူမ လမ်းညွှန်သည့်အတိုင်း မောင်းပါသည်။ တစ်လမ်းလုံး ခင်လေးက သူ့ကို စကားမဆိုတော့ပါ။ သူကလည်း ခင်လေး အလိုကျ ဘာစကားမှမပြောဘဲ နေလိုက်ပါသည်။ ရင်ထဲမှာတော့ ချစ်ရသူနှင့် ပြန်လည်ဆုံတွေ့ခွင့်ရပြီမို့ အထူး ကျေနပ်ပျော်ရွှင်နေမိသည်။

"ရပြီ၊ ရှေ့က ခြံမှာပဲ ရပ်ပေးပါ"

"မိုးရွာနေတုန်းဆိုတော့ ခင်လေးကို မောင် အိမ်ထဲအထိ လိုက်ပို့ပေးလို့ မရဘူးလား"

"ရလဲ ရှင်လိုက်ပို့ပေးစရာ မလိုပါဘူး"

ခင်လေးအလိုကျ ကားလေးကို သူမ ညွှန်ပြသည့် ခြံရှေ့မှာ ရပ်ပေးလိုက်သည်။ ခင်လေးက သူ့ကို တစ်ချက်လှည့်မကြည့်ဘဲ ကားပေါ်မှ ဆင်းသွားသည်။

"ခင်လေး"

ခင်လေးက သူ့ကို လှည့်မကြည့်ပါ။ သူ ဆက်ပြောလိုက်သည်။

"ခင်လေး ကားကို မနက်ဖြန် မောင်ကိုယ်တိုင် လာပို့ပေးမယ်၊ အခု ဆေးသောက်ပြီး အိပ်ရာထဲမှာ နွေးနွေးထွေးထွေးနေပါ"

ခင်လေးထံမှ ဘာတုံ့ပြန်သံမှ မကြားရပါ။ ပွင့်နေသည့် ခြံဝင်းတံခါးအတိုင်း ခင်လေး ဝင်ရောက် ပျောက်ကွယ်သွားသည်။ မိုးကောင်းကင်ကြီးကို သူမော့ကြည့်လိုက်သည်။ မိုးက တစ်မိမ့်စိမ့်ရွာနေမြဲ။

အမှောင်ထုထဲကနေ မီးရောင်တို့ဖြင့် လင်းလက်နေသည့် ခင်လေး၏အိမ်

လေးကို အတန်ကြာ ငေးကြည့်နေပြီးမှ ကားလေးကို နေရာက မောင်းထွက်
ခဲ့သည်။

အခန်း (၂)

"ဟင် ... ခင်လေး"

"မိုးရေတွေ တစ်ကိုယ်လုံးစိုရွှဲလို့ ဘယ်လိုဖြစ်လာတာလဲ ကလေးရယ်၊ ကားရော ဘယ်မှာကျန်ခဲ့လဲ"

အိမ်ထဲကို လှမ်းဝင်လိုက်သည်နှင့် ခင်လေး အလာကို စောင့်မျှော်နေဟန် ရှိသော ကြီးကြီးရင်မှာ လူတစ်ကိုယ်လုံး မိုးရေတို့ဖြင့် ရွှဲရွှဲစိုနေသည့် ခင်လေးကို ကြွက်စုတ်ကလေးတစ်ကောင်လို တွေ့လိုက်ရသည့်အတွက် အံ့သြမယုံကြည်နိုင်ခြင်း၊ ထိတ်လန့်စိုးရိမ်ခြင်းတို့ဖြင့် ခင်လေးရှိရာကို အပြေးရောက်လာပြီး ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

"အဲဒါတွေ နောက်မှမေးပါ ဒေါ်ကြီးရယ်၊ အခု ခင်လေး သိပ်ချမ်းနေပြီ"

"ဪ ... အေး အေး"

"ဒေါ်ကြီးနောက်လိုက်ခဲ့ ခင်လေး အဝတ်တွေ ဒေါ်ကြီး ယူပေးမယ်"

"ဟတ်ချိုး"

"ဒုက္ခပါပဲကွယ်၊ ဖျားတော့မှာပဲထင်တယ်"

ဒေါ်ကြီးက ပျာပျာသလဲ ခင်လေး၏ ရေစိုအဝတ်များကို ခပ်သွက်သွက် ကူညီလဲပေးရင်း ပြောနေပါသည်။ ဆံပင်ရှည်ကြီးကို မျက်နှာသုတ်ပဝါကြီးဖြင့် ရေများစင်အောင် သုတ်ပေးနေသလို အေးစက်နေသော ခင်လေး ကိုယ်လေးကို နွေးထွေးမှုရှိအောင် စောင်ဖြင့် ခြုံထွေးပေးရင်း -

"ခဏလေးနေဦး ကလေးရေ၊ ကော်ဖီပူပူလေးနဲ့ ဆေးကြို သောက်လိုက်"

ဟုတ်လား၊ ဒေါ်ကြီး အခုပဲ ယူလာခဲ့မယ်"

ခင်လေး မတားနိုင်ခင် အခန်းထဲက လှစ်ခနဲ ဒေါ်ကြီး ထွက်သွားသည်။ ဆံပင်ရှည်ကြီးကို ရေစင်အောင်သုတ်ရင်း ခင်လေးမျက်ဝန်းထဲမှာ သံစစ်၏ မျက်နှာချောချောက ပေါ်လာသည်။

ဘာဖြစ်လို့များ သူနဲ့ခင်လေး တိုက်ဆိုင်စွာ ပြန်တွေ့ကြရတာလဲကွယ်။

ထိုအခြေအနေပေါ်မှာ ခင်လေး ဘယ်လိုမှ ကျေနပ်လက်ခံလို့ မရနိုင်သော်လည်း သူနှင့် ခင်လေးကတော့ အမှန်တကယ် ပြန်လည် ဆုံစည်းခဲ့ကြပြန်ပါပြီ။

"ရော့ ကလေး ဆေးနဲ့ကော်ဖီပူလေး သောက်လိုက်ဦး"

လက်ထဲကို ထည့်ပေးလာသည့် ကော်ဖီခွက်နှင့် ဆေးကို မျောချလိုက်သည်။ ရင်ထဲမှာ ပူနွေးသော ကော်ဖီငွေ့က ဖြတ်သန်း စီးဆင်းသွားသည်။

"မိုးရေနဲ့ မတည့်တာကို သိရက်သားနဲ့ ကလေးရယ်၊ ဘယ်လို ဖြစ်လာရတာလဲ၊ လမ်းမှာ ကားပျက်ခဲ့တာဆိုရင်လဲ ဖုန်းကြိုဆက်မှပေါ့ကွယ် ..."

"ဒေါ်ကြီးမှာ ကလေး အိမ်ပြန်နောက်ကျလို့ စိတ်ပူလိုက်ရတာ၊ မိသန်းတို့ကလဲ ဘာမှ အားကိုးရတာမဟုတ်ဘူး၊ အခုလိုဖြစ်ရတာ ကိုမြိုင် မကောင်းလို့ကွယ့်"

လက်က ခင်လေး ဆံပင်ရှည်ကြီးကို အပူငွေ့ပေးသည့် ကိရိယာလေးဖြင့် ဟိုဒီအခြောက်ခံ ပြေးလွှား လှုပ်ရှားပေးနေသလို ဒေါ်ကြီးပါးစပ်ကလည်း စက်သေနတ်ပစ်သလို တတွတ်တွတ် ရေရွတ်နိုင်သူ ဖြစ်သည်။

"ဦးမြိုင်ရော ဒီနေ့ လာသေးလား ဒေါ်ကြီး"

"အမလေး ဒင်းအကြောင်း မပြောချင်ပါဘူးကွယ်၊ အရေးအကြောင်းရှိလို့မှ အားမကိုးရ။ သူ့ကိုတောင် ပြန်ပြီး ဆေးကုပေးမယ့်အဖြစ် အိမ်ကိုအလာ

မှာ သူ့ကို ဆိုက်ကားက ဝင်တိုက်လို့ ညာခြေထောက် ခိုက်မိပြီး ဆေးစည်း ထားရတယ်တဲ့"

"အို ..."

"ကျိုးများသွားတာလား ဒေါ်ကြီးရယ်၊ အိမ်ကို ဘယ်သူလာပြောတာလဲ ဟင်"

"သူတို့အိမ်နားကလို့ ပြောတာပဲ၊ လူတစ်ယောက် လာပြောတယ်၊ ကျိုး သလား အက်သလားဆိုတာတော့ ဒေါ်ကြီးလဲ ကလေးကို စိတ်ပူနေတာနဲ့ သေချာမမေးလိုက်မိဘူး"

အခုမှ ပြဿနာပါလား။ အရေးအကြောင်းရှိလို့မှ ကားတစ်စီးနှင့် ပြေး ပြေးလွှားလွှား လုပ်မယ့်သူက မရှိ။ ဦးခေါင်းတွေ မူးဝေလာပြီမို့ အိပ်ရာ ထက်ကို ညင်သာစွာ လှဲချလိုက်သည်။

ဒေါ်ကြီးက ခင်လေး ကိုယ်ပေါ်ကို စောင်ပါးလေးတစ်ထည် လွှမ်းခြုံ ပေးလိုက်ပြီး ခင်လေး၏ ဆံပင်ရှည်ကြီးများ မခြောက်မချင်း စိတ်ရှည် လက်ရှည် အခြောက်ခံ ရှင်းလင်းပေးနေပါသည်။

ခင်လေး၏ မျက်ဝန်းလေးတွေ တဖြည်းဖြည်း စင်းကျလာပြီး သိပ်မကြာ ခင်မှာပင် နှစ်ခြိုက်စွာ အိပ်ပျော်သွားသည်။

သံစစ်ဆိုသည့် လူနှင့် တွေ့ခဲ့ရသည့်အဖြစ်က ခင်လေး၏ နုနယ်သော နှလုံးသားကို နာကျင်ပင်ပန်းဆင်းရဲစေသလို သူ့ကြောင့် ငိုယိုရခြင်း၊ စိတ်မ ကျေနပ်ဖြစ်ရခြင်းများ၊ အလိုမကျခြင်းများကြောင့် ခင်လေး၏ ကိုယ်စိတ် နှစ်ပါးတို့ နွမ်းနယ်ခဲ့ရသည်။

"အင်း ... ဟင်း ... ဟင်း"

ခင်လေးထံမှ ညည်းညူသံသဲ့သဲ့ ထွက်ပေါ်လာသည့်အတွက် ဒေါ်ကြီးခမျာ

ကမန်းကတန်းပင် ခင်လေး၏ နဖူးပြင်လေးကို စမ်းကြည့်လိုက်တော့

"အို ... ခြစ်ခြစ်တောက်ပူလို့ပါလား"

ထင်ထားသည့်အတိုင်း ခင်လေးတစ်ယောက် မိုးရေကြောင့် ဖျားပြီမို့ ခြေမ
ကိုင်မိ လက်မကိုင်မိ ပျာယာခတ်သွားရသည်။

"အခုမှ ဒုက္ခပါပဲ၊ ကားကလဲ ဘယ်နေရာမှာ ကျန်ခဲ့မှန်းမသိ၊ ကိုမြိုင်ကလဲ
မရှိ၊ ငါတစ်ယောက်တည်း ဘယ်နှယ်လုပ်ရပါနော်"

ခင်လေးအကြောင်း သိနေ၍ ဆေးကြိုတင် တိုက်ထားသည့်တိုင် ခင်လေး
ကတော့ ဖျားဖြစ်အောင် ဖျားနေပေပြီ။

"တူ ... တူ"

"အရေးထဲ ဖုန်းက လာနေပြန်ပါပြီ၊ ဟိုကလေးမတွေကလဲ အရေးဆို ဘာ
တစ်ခုမှ အားမကိုးရဘူး၊ အိပ်ဖို့နဲ့ စားဖို့ပဲ သိတယ်"

ပြောပြောဆိုဆို ဖုန်းကို ပြေးကိုင်လိုက်သည်။ မိသန်းတို့ကို ယုံကြည်
စိတ်ချပြီး လွှတ်ထား၍မရ။ ဖုန်းနားထောင်ပြီး ဘာတစ်ခုမှ သဲကွဲရေရာစွာ
ပြန်လည် ပြောဆိုနိုင်ကြသူများ မဟုတ်။

ဘာမေးမေး အူတိအူကြောင် ဒီကြားထဲ ဖုန်းထဲက ဘာပြောမှန်း မသိဘူး
ဆိုတာက တစ်မျိုး၊ ဘာမှမကြားရဘူးဆိုတာ အပိုပါပြန်သေးသည်။
ထို့ကြောင့် ဖုန်းလာလျှင် သူတို့ကို ပေးမကိုင်တော့ပါ။ ခင်လေးမရှိလျှင် ဖုန်း
လက်ခံ နားထောင်ပေးသူက ဒေါ်ကြီးတစ်ယောက်တည်း ဖြစ်သည်။

"ဟဲလို"

"ခင်လေးတို့အိမ်ကပါလား ခင်ဗျာ"

"ဟုတ်ပါတယ်၊ အခုပြောနေတာ ဘယ်သူလဲကွယ်"

အောင်မြင်ခန့်ညားသော ယောက်ျားပျိုတစ်ယောက်၏ အသံကြောင့်

ဒေါ်ကြီး မျက်ခုံးတွန့်သွားသည်။ ခင်လေး၏ အသိမိတ်ဆွေများထဲမှာ အခုလို အသံပိုင်ရှင်မျိုး မရှိတာကို ဒေါ်ကြီး သိထားသဖြင့် စိတ်ထဲမှာ ထူးဆန်းသလိုလည်း ဖြစ်မိသည်။

"ကျွန်တော် သံစစ်ပါ ဒေါ်ကြီး"

"ဟင် ..."

"မောင်သံစစ် မောင်သံစစ် ဟုတ်ပါတယ်နော်"

အံ့ဩ မယုံကြည်နိုင်စွာ ဒေါ်ကြီး ထပ်မေးလိုက်သလို ခင်လေး၏ မျက်နှာ လှလှလေးကိုလည်း ဖျတ်ခနဲ ပြေးမြင်ယောင်လိုက်မိသည်။

"ဟုတ်ပါတယ် ဒေါ်ကြီး၊ ကျွန်တော် သံစစ်ပါ၊ ခင်လေး နေကောင်းလား သိချင်လို့ပါ"

"အမလေး မင်းဖုန်းဆက်တာနဲ့ အတော်ပါပဲ လူလေးရယ်၊ ဒီမှာ မင်းနှမ ခင်လေး မိုးရေထဲက ပြန်လာပြီး အရမ်းဖျားနေလို့ကွယ်၊ အဲဒါ ဒေါ်ကြီး တစ်ယောက်တည်း အသိဆရာဝန်မရှိ၊ ဘာမရှိနဲ့ ဘာလုပ်ရမှန်းမသိ ဖြစ်နေတုန်း မင်းဖုန်းဆက်လာတာပါပဲကွယ်"

ထင်ထားသည့်အတိုင်း ခင်လေး ဖျားနေပြီမို့ သံစစ် ရင်မောသွားသည်။

"ကျွန်တော် အခုပဲ ထွက်လာခဲ့ပါမယ် ဒေါ်ကြီး"

"နေပါဦးကွယ်၊ ခင်လေးအကြောင်းလဲ သိရက်သားနဲ့၊ မင်း သူ့အိမ်ကို လာတာကို ကြိုက်မယ်မထင်ဘူးကွယ်"

သူ့အပေါ်မှာ စိတ်နာကြည်း မုန်းတီးနေသည့် ခင်လေး၏ အဖြစ်ကို သိထားသဖြင့် ဒေါ်ကြီးက သံစစ် လာမည်ဆိုသည့်စကားကို ရုတ်တရက် လက်မခံနိုင်ဘဲ စိုးရိမ်စွာ တားမြစ်လိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

"ကျွန်တော် သူနဲ့တွေ့ပြီးပါပြီ ဒေါ်ကြီး"

"ဟင် ... တကယ်ပဲလားကွယ် မောင်သံစစ်"

ဒေါ်ကြီးလေသံက တအံ့တဩ။ တူမဖြစ်သူက သံစစ်အပေါ်မှာ အဘယ်မျှ မုန်းတီးနာကြည်းနေတာကို သိထားတော့ အခုပြောနေသည့် စကားများကို မယုံနိုင်အောင် ဖြစ်ရသည်။

"ဒေါ်ကြီးကို ကျွန်တော် မလိမ်ပါဘူးဗျာ၊ ခင်လေးကား မိုးရေထဲမှာ ပျက်နေလို့ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်ပဲ ခင်လေးကို အိမ်အရောက် ပြန်ပို့ပေးခဲ့ရတာပါ"

"အို ... ဟုတ်လား၊ ဒါနဲ့တောင် ဘာလို့ အိမ်ထဲကို မဝင်ရတာလဲကွယ်"

ဒေါ်ကြီး စိတ်ထဲမှာ သံစစ်နှင့် တူမချောခင်လေးတို့ လူငယ်သဘာဝ အထင်အမြင်လွဲမှား မုန်းတီးခဲ့ကြသည့်ကိစ္စကို ပြန်လည် သင့်မြတ်သွားပြီ ဟု ထင်မှတ်လိုက်ခြင်းကြောင့် အခုလို ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်ကြောင်း သံစစ် ကောင်းစွာသိပါသည်။

"ဝင်မလို့ပါပဲ ဒေါ်ကြီးရယ်၊ ခင်လေးကားက လမ်းမှာ ကျန်ခဲ့တာဆိုတော့ စိတ်မချတာနဲ့ပဲ ပြန်လှည့်သွားရလို့ပါ ..."

"ခင်လေးကိုလဲ မိုးရေထိထားလို့ ဆေးသောက်ပြီး နွေးနွေးထွေးထွေးနေဖို့ မှာလိုက်ပါသေးတယ်၊ ကြည့်ရတာ ကျွန်တော့်စကားကို သူနားမထောင်ဘူး ထင်တယ်"

"မဟုတ်ရပါဘူးကွယ်၊ ဒေါ်ကြီးကိုယ်တိုင် ခင်လေးကို ဆေးတိုက်တာပါ၊ သူ့ခမျာ စကားတောင် များများ မပြောနိုင်ပါဘူး၊ ခေါင်းမူးတယ်ဆိုပြီး အိပ်သွားလိုက်တာ ..."

"အခုတော့ တစ်ကိုယ်လုံး ခြစ်ခြစ်တောက်ပူပြီး ဖျားတော့တာပါပဲကွယ်"

"မင်းလာမယ်ဆိုရင်လဲ အခုပဲ လာလိုက်ပါကွယ်၊ မင်းရှိတော့ ကလေးလဲ"

အားရှိတာပေါ့"

"ဟုတ်ကဲ့ ကျွန်တော် အခုပဲ ထွက်လာလိုက်ပါ့မယ် ဒေါ်ကြီး၊ ကျွန်တော် ဖုန်းချလိုက်ပြီ"

ဖုန်းချပြီး သံစစ်လက်က နာရီကို တစ်ချက် ငုံ့ကြည့်လိုက်သည်။ အချိန်က ညဆယ်နာရီကို ညွှန်ပြနေသည်။

ဆေးအိတ်ကိုယူပြီး ကားမောင်းထွက်ခဲ့သည်။ ခင်လေး နေသည့်အိမ်နှင့် သူနေသည့်လမ်းက တကယ်တော့ သိပ်မဝေးပါ။

ချစ်သူနှစ်ယောက် နီးလျက်နှင့် ဝေးနေကြရခြင်းသာ ဖြစ်ပါသည်။ သူ့မှာ တော့ ခင်လေးကို အဝေးတစ်နေရာကို ထွက်သွားပြီဟု မှတ်ထင်ယုံကြည် ကာ ချစ်သူရှိမည်ဟု ထင်မြင်ယူဆရသော နေရာဒေသမှန်သမျှကို အရူး တစ်ယောက်လို လူးလာခေါက်ပြန် ရှာဖွေခဲ့ရသည်။

ရှာတုန်းကတော့ တွေ့ချင်မြင်ချင်သည့်သူကို မတွေ့ရ။ ဟော တွေ့ချင် တော့လည်း လွယ်လွယ်လေး ချစ်ရသူနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်။ ပြီးတော့ တစ် မြို့တည်းမှာ။

အိမ်ချင်းကလည်း သိပ်ဝေးကြသည်မဟုတ်။ ဒီတစ်ခါ သူ့ဘဝထဲကနေ ခင်လေးကို ထွက်သွားခွင့် မပြုနိုင်တော့ပါ။ ချစ်သူကို သူ့မေတ္တာရင်ခွင်နွေး မှာ မြတ်နိုးစွာ ထွေးသိပ်ထားရန် သူဆုံးဖြတ်ထားခဲ့ပြီးပါပြီ။

"တီ"

ကားဟွန်းသံကြောင့် အိမ်တံခါးပွင့်လာပြီး ကောင်မလေးတစ်ယောက် ခြံ တံခါး လာဖွင့်ပေးပါသည်။ သူလာမှာကို သိသဖြင့် တစ်တိုက်လုံး မီးတွေ ထိန်လင်းနေကာ ပေါ်တီကိုရှေ့မှာ ကားရပ်လိုက်သည်နှင့် အိမ်ထဲက ထွက် လာသည့် ဒေါ်ကြီးနှင့် ဆုံမိကြသည်။

"လာ လာ မောင်သံစစ် ခင်လေး အခန်းထဲမှာရှိတယ်၊ ဆေးအိတ်ကို ဒေါ်ကြီးကိုပေး"

"ရပါတယ် ဒေါ်ကြီးရဲ့ ကျွန်တော်ပဲ ဆွဲခဲ့ပါမယ်"

ဒေါ်ကြီး ဦးဆောင်ဝင်သွားသည့် အခန်းထဲကို သံစစ် နောက်က လိုက်ခဲ့သည်။ အဖြူရောင် အသုံးအဆောင် ပစ္စည်းများဖြင့် လွှမ်းခြုံထားသည့် အိပ်ခန်းထဲက ခုတင်ထက်မှာ ငြိမ်သက်စွာ လဲလျောင်းနေသည့် ချစ်သူလေးကို မြင်လိုက်ရသည့်ခဏ သံစစ် ရင်ထဲမှာ ချစ်ခြင်း မြတ်နိုးရခြင်းများဖြင့် လှိုင်းထန်သွားသည်။

နှင်းမင်းသမီးလေး တစ်ပါးလို နှစ်ခြိုက်စွာ အိပ်ပျော်နေသည့် ချစ်သူ။ အဖျားသွေးတို့ဖြင့် မျက်နှာလှလှလေး နီမြန်းနေသော်လည်း သူမ အလှအပတို့က ပျောက်ကွယ်မသွား။

မည်းမည်းနက်နက် ဆံပင်ရှည်များ အဖြူရောင်ခေါင်းအုံးပေါ်သို့ ပြန့်ကျဲနေပုံလေးကပင် ကဗျာတစ်ပုဒ်ကို ဖတ်ရသလို ပြည့်စုံ သက်ဝင်လှသည်။ ရင်ထဲက အချစ်စိတ်များကို မျှသိပ်ရင်း လိုအပ်သည့် စစ်ဆေးချက်များကို အနူးညံ့ အညင်သာဆုံး လှုပ်ရှားလိုက်သည်။

"ရေနွေးရမလား ဒေါ်ကြီး"

"အဆင်သင့်ပဲ မောင်သံစစ်"

မိုးရေနှင့် ကြာကြာနေ၍မရသော ခင်လေးခမျာ သူ့ကြောင့် မိုးရေထဲမှာ အချိန်ကြာသွားရသည်။ ခင်လေးကို ဆေးထိုးပေးလိုက်ပြီး သောက်ဆေးများကို ဒေါ်ကြီးလက်ထဲ အပ်လိုက်သည်။

"ဒီဆေးတွေကို သုံးကြိမ်တိုက်ပါ ဒေါ်ကြီး၊ တစ်ရက် နှစ်ရက်အတွင်း ခင်လေး နေကောင်းလာမှာပါ"

"မောင်သံစစ် ရှိနေလို့သာပေါ့ကွယ်၊ ဒေါ်ကြီးတစ်ယောက်တည်းဆို ဘာမှ မလုပ်တတ်ဘူးကွယ့်"

"ဒီကြားထဲ ဒရိုင်ဘာက ဆိုက်ကားတိုက်လို့ အလုပ်မဆင်းနိုင်တာနဲ့ အခု လို ခင်လေးဘာသာ ကားမောင်းသွားရာက ကားပျက်တာမျိုး ကြုံရတာပါပဲ ကွယ်"

"ခင်လေးကားကို မနက်မှ လူနာကြည့်ရင်း ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် လာပို့ပါ မယ်၊ အခုတော့ အချိန်လဲ နောက်ကျနေပြီဆိုတော့ ကျွန်တော် ပြန်လိုက်ပါ ဦးမယ်"

လက်က နာရီကို ကြည့်ပြီး သူ ပြောလိုက်သည်။

"နေပါဦးကွယ့်၊ ကော်ဖီလေးတော့ သောက်သွားပါဦး"

ဒေါ်ကြီးစကားကြောင့် သံစစ် ပြုံးလိုက်သည်။

"မနက်ကျမှပဲ နှစ်ခွက်စာ ပေါင်းသောက်တော့မယ် ဒေါ်ကြီးရေ၊ ကဲ ကျွန် တော့်ကို ခွင့်ပြုဦး"

"ကောင်းပါပြီကွယ်၊ ဒေါ်ကြီးကတော့ ခင်လေးနဲ့ မင်း အခုလို အဆင်ပြေ သွားတာကိုပဲ ဝမ်းသာလှပါပြီ"

သံစစ် ကားလေး ခင်လေးတို့ခြံထဲမှ ထွက်ခဲ့သည်။ နားထဲမှာတော့ ဒေါ်ကြီး၏ အပြုံးမျက်နှာ ခန့်ခန့်ကြီးနှင့် ပြောသည့်စကားများကိုသာ ပြန်လည် မြင်ယောင်ကြားနေမိသည်။

ဒေါ်ကြီးက သူတူမနှင့် သံစစ်ကို ပြန်လည် သင့်မြတ်ကြပြီဟု ထင် နေသည်။ အဖြစ်မှန်တွေကိုတော့ ခင်လေးနှင့် သူသာ အသိဆုံးမို့ သံစစ်မှာ ချစ်သူလေး၏ အမုန်းနှင့် နာကြည်းခြင်းများ စိမ်းလွဲနေသည့် မျက်ဝန်း လှလှကြီးများကို မြင်ယောင်ရင်း စိတ်မောလူမောဖြင့် ပျော်ရွှင်စွာ သက်

ပြင်းရှိုက်လိုက်မိပါတော့သည်။
